

Universiteit
Leiden

The Netherlands

Rb. Den Haag 6 september 2022, JV 2023/11, m.nt.

Barkhuysen & Van Emmerik

Barkhuysen, T.; Emmerik, M.L. van

Citation

Barkhuysen, T., & Emmerik, M. L. van. (2023). Rb. Den Haag 6 september 2022, JV 2023/11, m.nt. Barkhuysen & Van Emmerik. *Jurisprudentie Vreemdelingenrecht*, 2023(1), 70-73. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/3674458>

Version: Publisher's Version

License: [Leiden University Non-exclusive license](#)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/3674458>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

Slotsom

12. Gelet op het voorgaande is het bestreden besluit niet zorgvuldig voorbereid en gebrekkig gemotiveerd. De rechtbank zal daarom het beroep gegrond verklaren en het bestreden besluit vernietigen wegens strijd met de artikelen 3:2 en 3:46 van de Awb. De overige beroepsgronden van eiser behoeven daarom geen bespreking. De rechtbank ziet geen aanleiding de rechtsgevolgen van het bestreden besluit in stand te laten of zelf in de zaak te voorzien, omdat het aan verweerder is om eiser aanvullend te horen en daarna met inachtneming van deze uitspraak een nieuw besluit te nemen.

13. De rechtbank veroordeelt verweerder in de door eiser gemaakte proceskosten. Deze kosten stelt de rechtbank op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht voor de door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand vast op € 1.518 (1 punt voor het indienen van het beroepsschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting met een waarde per punt van € 759 en een wegingsfactor 1).

Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep gegrond;
 - vernietigt het bestreden besluit;
 - draagt verweerder op om opnieuw te beslissen op de asielaanvraag van eiser met inachtneming van deze uitspraak;
- (...; red.)

Beroep gegrond als sanctie op niet tijdig inzenden processtukken verweerder nadat verweerder om spoedbehandeling vovo heeft gevraagd.

Rechtbank Den Haag zp 's-Hertogenbosch
6 september 2022, NL22.16779,
ECLI:NL:RBDHA:2022:8926
(mr. Van Lokven)

Noot prof. mr. T. Barkhuysen, mr. dr. M.L. van Emmerik

Dublinverordening. Processtukken. Procesregelingen. Voorlopige voorziening. Termijn.

[Procesregeling bestuursrecht 2021 art. 8.8]

In art. 8.8 Procesregeling bestuursrecht 2021 is voor wat betreft de zogeheten vierwekenzaak bepaald dat de bestuursrechter het bestuursorgaan verzoekt de op de zaak betrekking hebbende stukken uiterlijk binnen drie werkdagen nadat het kennis heeft gekregen van de zittingsplaats waaraan de zaak is toebedeeld, in te dienen. Gelet hierop heeft de rechtbank verweerder bij brief van 25 augustus 2022 verzocht binnen één week, dus uiterlijk op vrijdag 2 september 2022, de op de zaak betrekking hebbende stukken in te dienen. Daarbij is aangegeven dat bij het uitblijven van een reactie de rechtbank de gevolgtrekkingen zal maken die haar geraden voorkomen.

Verweerder heeft het procesdossier niet binnen de gestelde termijn toegezonden en ook niet verzocht om een nadere termijn om dit alsnog te kunnen doen. Daarom is er aanleiding om het beroep kennelijk gegrond te verklaren. De rechtbank overweegt hierbij dat het zeer opmerkelijk is dat verweerder wel in staat is om op 1 september 2022 de rechtbank te verzoeken om het verzoek om een voorlopige voorziening met spoed te behandelen in verband met het aanstaande verstrijken van de overdrachtstermijn, maar niet in staat is om 'het procesdossier' op uiterlijk 2 september 2022 aan de rechtbank te doen toekomen. De rechtbank begrijpt het belang van verweerder om op korte termijn een rechtmatigheidsbeoordeling van het overdrachtsbesluit te verkrijgen. Verweerder

der moet de rechtbank daartoe dan wel in staat stellen en dat is in de onderhavige procedure niet het geval. De rechtbank wijst hierbij uitdrukkelijk op de vaste lijn van deze zittingsplaats dat verzoeken om voorlopige voorzieningen in Dublinprocedures toe te wijzen of met voorrang te behandelen om de overdrachtstermijn veilig te stellen worden afgewezen. Dit is ook aan verweerder medegegeeld. Omdat de rechtbank bovendien ook gevolgen verbindt aan de omstandigheid dat een rechtszoekende niet binnen de gestelde termijn gronden indient, zal de rechtbank daarom ook gevolgen verbinden aan het niet voldoen aan voormeld verzoek van de rechtbank. De rechtbank zal verweerder dan ook niet nogmaals verzoeken om de stukken in te dienen, maar het beroep kennelijk gegrond verklaren.

Beroep gegrond.

De vreemdeling, van Somalische nationaliteit, gemachtigde: mr. R.C. van den Berg, eiser, tegen de staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, verweerder.

Procesverloop

Bij besluit van 25 augustus 2022 (het bestreden besluit) heeft verweerder de aanvraag van eiser tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiël voor bepaalde niet in behandeling genomen op grond van artikel 30, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000).

Eiser heeft tegen het bestreden besluit op 26 augustus 2022 beroep ingesteld en de voorzieningenrechter verzocht voorlopige voorzieningen te treffen. Het verzoek is geregistreerd onder zaaknummer NL22.16780.

De rechtbank heeft op 5 september 2022 het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Ingevolge artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) kan de rechtbank, totdat partijen zijn uitgenodigd om op een zitting te verschijnen, het onderzoek sluiten indien voortzetting van het onderzoek niet nodig is, omdat zij kennelijk onbevoegd is dan wel het beroep kennelijk niet-ontvankelijk, kennelijk ongegrond of kennelijk gegrond is. Na kennis te hebben genomen van de stukken ziet de rechtbank aanleiding om van deze bevoegdheid gebruik te maken.

2. De rechtbank acht in het onderhavige geval termen aanwezig om van deze bevoegdheid gebruik te maken en overweegt daartoe als volgt.

3. De rechtbank gaat uit van de volgende feiten en omstandigheden. Op 14 december 2021 heeft eiser in Nederland een aanvraag om een verblijfsvergunning asiël voor bepaalde tijd ingediend. Uit onderzoek in Eurodac (Europese Dactyloscopie) is gebleken dat eiser op 3 november 2021 illegaal via Italië het grondgebied van de Dublin lidstaten is ingereisd. Gelet op deze informatie heeft verweerder op 11 februari 2022 de Italiaanse autoriteiten verzocht om eiser over te nemen op grond van artikel 13, eerste lid, van Verordening 604/2013 (de Dublinverordening). De autoriteiten van Italië hebben niet binnen twee maanden gereageerd, zodat een fictief claimakkoord tot stand is gekomen op 12 april 2022. Verweerder heeft vervolgens bij het bestreden besluit van 25 augustus 2022 de aanvraag van eiser niet in behandeling genomen omdat verweerder Italië voor de behandeling hiervan verantwoordelijk acht.

4. In artikel 8.8 van de procesregeling bestuursrecht 2021 is voor wat betreft de zogeheten 4-weken zaak (artikel 8:42, eerste lid, Awb gelezen in samenhang met artikel 8:52, tweede lid, Awb en artikel 83b, vierde lid, Vw 2000) bepaald dat de bestuursrechter het bestuursorgaan verzoekt de op de zaak betrekking hebbende stukken uiterlijk binnen drie werkdagen nadat het kennis heeft gekregen van de zittingsplaats waaraan de zaak is toebedeeld, in te dienen.

5. Gelet hierop heeft de rechtbank verweerder bij brief van 25 augustus 2022 verzocht binnen één week, dus uiterlijk op vrijdag 2 september 2022, de op de zaak betrekking hebbende stukken, voorzien van een aanduiding van documentsoort en documenttitel, in te dienen. Daarbij heeft de rechtbank aangegeven dat bij het uitblijven van een reactie de rechtbank de gevolgtrekkingen zal maken die haar geraden voorkomen.

6. De rechtbank stelt vast dat verweerder het procesdossier niet binnen de daartoe gestelde termijn heeft toegezonden en ook niet heeft verzocht om een nadere termijn om dit alsnog te kunnen doen. De rechtbank is daarom niet in staat om binnen de termijnen waaraan de rechtbank gebonden is de behandeling ter zitting, indien partijen dat wensen, te agenderen en het beroep op zorgvuldige wijze inhoudelijk te beoordelen. Daarom ziet de rechtbank aanleiding om het beroep kennelijk

gegrond te verklaren. De rechtbank overweegt hierbij dat het zeer opmerkelijk is dat verweerder wel in staat is om op 1 september 2022 de rechtbank te verzoeken om het verzoek om een voorlopige voorziening met spoed te behandelen in verband met het aanstaande verstrijken van de overdrachtstermijn, maar niet in staat is om “het procesdossier” op uiterlijk 2 september 2022 aan de rechtbank te doen toekomen. De rechtbank begrijpt het belang van verweerder om op korte termijn een rechtmatigheidsbeoordeling van het overdrachtsbesluit te verkrijgen. Verweerder moet de rechtbank daartoe dan wel in staat stellen en dat is in de onderhavige procedure niet het geval. De rechtbank wijst hierbij overigens uitdrukkelijk op de vaste lijn van deze zittingsplaats dat verzoeken om voorlopige voorzieningen in zogenoemde Dublinprocedures toe te wijzen of met voorrang te behandelen om de overdrachtstermijn veilig te stellen worden afgewezen. Dit is ook aan verweerder in reactie op zijn verzoek van 1 september 2022 medegedeeld. Omdat de rechtbank bovendien ook gevolgen verbindt aan de omstandigheid dat een rechtszoekende niet binnen gestelde termijn gronden indient, zal de rechtbank daarom ook gevolgen verbinden aan het niet voldoen van verweerder aan het verzoek van de rechtbank om de op de zaak betrekking hebbende stukken in te dienen. De rechtbank zal verweerder dan ook niet nogmaals verzoeken om de stukken in te dienen, maar als reactie op het niet voldoen aan het verzoek van de rechtbank het beroep kennelijk gegrond verklaren.

7. De rechtbank ziet aanleiding verweerder te veroordelen in de door eiser gemaakte proceskosten. Deze kosten stelt de rechtbank op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht (Bpb) voor de door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand vast op € 759,00 (1 punt voor het indienen van het beroepschrift, met een waarde per punt van € 759,00 en een wegingsfactor 1).

8. Tot slot overweegt de rechtbank over de termijn voor het instellen van verzet tegen deze uitspraak als volgt. Bij uitspraak van 26 april 2019 (ECLI:NL:RBDHA:2019:4218) heeft deze rechtbank en zittingsplaats geoordeeld dat voor de bepaling van de termijn voor verzet moet worden aangesloten bij de termijn voor het indienen van beroep die geldt op grond van de Vw 2000. Om die reden bedraagt de verzetstermijn in onderhavige zaak één week na de dag van bekendmaking van deze uitspraak.

Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep gegrond;
 - vernietigt het bestreden besluit;
- (...; *red.*)

NOOT

1. Deze uitspraak laat een creatieve manier zien van de rechtbank om de IND onder druk te zetten wat betreft het naleven van termijnen voor in dit geval het indienen van het procesdossier in een Dublinzaak. Uit de overwegingen blijkt een zekere ergernis van de rechtbank over het optreden van de IND (verweerder). Dat is begrijpelijk nu de rechtbank gebonden is aan een korte wettelijke termijn om tot een uitspraak te komen en de opstelling van de IND het halen daarvan (verder) in gevaar brengt. Iets wat vaker voorkomt (vgl. rb. Den Haag zp 's-Hertogenbosch 5 september 2022, ECLI:NL:RBDHA:2022:9099).

2. Wat is er aan de hand en hoe oordeelt de rechtbank? De rechtbank verzoekt verweerder om conform de Procesregeling de op de zaak betrekking hebbende stukken in te dienen binnen drie werkdagen. Verweerder ziet vervolgens wel kans om binnen die termijn de rechtbank te verzoeken om het verzoek om een voorlopige voorziening met spoed te behandelen om te voorkomen dat de overdrachtstermijn verstrijkt, maar ziet geen kans om het procesdossier te overleggen en verzoekt ook niet om een nadere termijn om dat alsnog te doen. Omdat de rechtbank ook gevolgen verbindt aan de omstandigheid dat een rechtszoekende niet binnen een gestelde termijn beroepsgronden indient (namelijk niet-ontvankelijkheid van het beroep), verbindt zij als reactie daarop ook gevolgen aan het niet voldoen van verweerder aan het verzoek van de rechtbank om de op de zaak betrekking hebbende stukken in te dienen. De rechtbank verzoekt de IND daarom niet nogmaals om de stukken in te dienen, maar verklaart als reactie op het niet voldoen aan het verzoek van de rechtbank het beroep kennelijk gegrond op grond van art. 8:54 Awb. Daartegen staat op grond van art. 8:55 lid 1 Awb verzet open voor de IND.

3. Niet duidelijk is of er verzet is gedaan, zodat het de vraag is hoe daarop zou worden geoordeeld. De wetgever gaat ervan uit dat van de bevoegdheid op grond van art. 8:54 Awb prudent

gebruik wordt gemaakt. ‘Kennelijk’ betekent dat er in redelijkheid geen twijfel mogelijk is. Zo kan er van kennelijke gegrondheid sprake zijn als een besluit evident in strijd is met de wet (vgl. T.C. Borman, *T&C Awb*, Deventer: Wolters Kluwer 2021). Vraag is of hiervan in casu sprake is. De redenering zou kunnen zijn dat nu er geen op de zaak betrekking hebbende stukken in het dossier zitten er geen zicht is op mogelijke argumenten tegen het besluit en dat het beroep daarom kennelijk gegrond is. Dat is echter lastig voor te stellen nu met het beroep door de vreemdeling ten minste ook het bestreden besluit in het geding is gebracht dat ook een motivering bevat (vgl. art. 6:5 Awb). Daarmee lijkt de kans groot dat een eventueel verzet doel zou treffen, hetgeen zou betekenen dat de zaak verder inhoudelijk bij de rechtbank behandeld zou worden. Dat geldt te meer nu de termijn van drie dagen niet uit de wet maar uit een procesregeling voortvloeit.

4. Vraag zou dan nog kunnen zijn of het vereiste van equality of arms van art. 6 EVRM waarop de rechtbank impliciet een beroep doet (door te wijzen op de ontvankelijkheids sanctie die de vreemdeling zou treffen bij het negeren van de beroepstermijn) nog een ander licht werpt. Dat is niet geheel uitgesloten, hoewel het de rechtbank waarschijnlijk meer te doen was om haar eigen termijn te halen dan om de vreemdeling te helpen. Tegelijk is de vreemdeling natuurlijk – in ieder geval voorlopig – wel geholpen met het kennelijk gegronde beroep nu hem dat tegen uitzetting beschermt. Hoe dan ook kennen wij geen voorbeelden uit de Straatsburgse jurisprudentie die steun geven aan de inzet van het equality of arms-vereiste als hier aan de orde.

5. In meer algemene zin is te prijzen dat de rechtbank oog heeft voor de ongelijkheden tussen burgers en bestuursorganen in het procesrecht. Dat is ook onderkend door het kabinet naar aanleiding van de Toeslagenaffaire. In een kabinetsbrief worden diverse mogelijke aanpassingen van de Awb aangekondigd die moeten bijdragen aan het wegnemen van deze ongelijkheden (*Kamerstukken II 2021/22*, 35510, nr. 102). Eén daarvan is de mogelijke invoering van de burgerlus. Bestuursorganen hebben namelijk nu al de mogelijkheid om eventuele door de rechter geconstateerde fouten in besluiten te repareren door de toepassing van een al dan niet formele bestuurlijke lus (art. 8:51a-8:51d Awb). Burgers worden op dit moment echter nog hard afgerekend

als zij in een beroep voor de sluiting van het onderzoek niet al meteen al hun kaarten en bewijs op tafel kunnen leggen. De burgerlus zou daaraan tegemoet moeten komen (vgl. Barkhuysen/Van Emmerik in de bundel *25 jaar Awb*, Deventer: Wolters Kluwer 2019, nr. 23). Het lijkt erop dat de rechtbank in de onderhavige zaak mede daardoor is geïnspireerd.

6. Ter afronding. Al met al terecht een signaal van de rechtbank aan de IND dat alle partijen in een procedure zich aan de regels moeten houden. Al zou dit alleen maar bijdragen aan de noodzakelijke uitbreiding van de IND – waar de waarschijnlijke oorzaak van het niet halen van termijnen ligt – dan is dit alleen maar positief te waarderen.

prof. mr. T. Barkhuysen
Advocaat bij Stibbe en hoogleraar staats- en bestuursrecht aan de Universiteit Leiden

mr. dr. M.L. van Emmerik
Universitair hoofddocent staatsrecht aan de Radboud Universiteit en rechter-plaatsvervanger in de afdeling bestuursrecht van de rechtbank Midden-Nederland

12

TBR Oekraïne; keuze voor inhoudelijke behandeling vergt volledige inhoudelijke behandeling, dus ook toets aan art. 15c.

Rechtbank Den Haag zp Arnhem
28 oktober 2022, NL22.15398,
ECLI:NL:RBDHA:2022:12000
(mr. Kroon)

Aanvraag, asiel. Oekraïne. Besluit, niet tijdig. Richtlijn, Kwalificatie-. Richtlijn, Tijdelijke beschermings-.

[Richtlijn 2011/95/EU art. 15c; Richtlijn 2001/55/EG; Uitvoeringsbesluit 2022/382; Vw 2000 art. 29 lid 1 sub b; WI 2022/17]

1. Geloofwaardig is geacht dat eiser is opgeroepen als getuige tegen de heer X en dat hij gewerkt heeft voor het bedrijf van X. Vervolgens werpt de SvJ&V, bij de beoordeling van de vraag of eiser te vrezen heeft voor de heer X, aan eiser tegen dat